

► Πράξ(ε)ις ή θεωρία;

Εκθειάζουμε από τις στήλες αυτές, πριν λίγους μήνες, την ιδιαίτερα επιτυχημένη διοργάνωση της Β' Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης, η οποία βρισκεται ακόμα σε εξέλιξη. Τόσο οι επιλογές έργων από τους υπευθύνους του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης όσο και το εγχείρημα να «απλώσουν» την έκθεση σε πολλούς χώρους της πόλης, σε συνδυασμό με το πολύ προσεγμένο και επιμελημένο συνοδευτικό κείμενο σε κάθε έργο, δημιουργήσαν ένα ελκυστικά αποτελεσματικό γεγονός που έπεισε το κοινό να ανταποκριθεί. Οι δεκάδες χιλιάδες, μέχρι στιγμής, επισκέπτες το αποδεικνύουν και με το παραπάνω και αφήνουν περιθώρια αισιοδοξίας για ακόμα αποδοτικότερα γεγονότα στο μέλλον. Αν και ο ευστοχος γενικός τίτλος «Πράξις: Τέχνη σε αβεβαιούς καιρούς» ακριβώς περιέχει το σπέρμα της συνειδητής αυτοπροσάφησης του, η αβεβαιότητα, εν τέλει, υποτάσσεται στην τέχνη όταν η δεύτερη δέχεται την πρώτη όχι ως αφορμή παραίτησης και συνθηκολόγησης, αλλά ως απτία για ακόμα πιο διεξοδικές αναζητήσεις. Στις αναζητήσεις αυτές εντάσσεται και το επόμενο βήμα της Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης, στο πλαίσιο του παράλληλου προγράμματός της, με τίτλο «1000+1 Πράξ(ε)ις» (Νοτιόπουλο Ίκαϊτε, Β. Σοφίας 66 και Γαλλικά Ινστιτούτο, Λεωφόρος Στρατού 2Α, διάρκεια έως 15 Οκτωβρίου). Η επιμελήτρια της έκθεσης και ιστορικός τέχνης Δωροθέα Κοντελετζίδου καλεί 20 εικαστικούς καλλιτέχνες (Jean-Pierre Aital, Patrick Meyer, Olivier Roller, Τόσο Παυλόπουλο κ.ά.), οι οποίοι με τα έργα τους και τις πράξεις τους «δυναμικό ή κυριολεκτικό» μπορούν να μετατρέψουν το φυσικό χώρο ή να μεταπλάσουν τις κοινωνικές σχέσεις μέσα από τη δημιουργική διαδικασία και τη θεωρία, το θεωρητικό-πολιτικό και κατ' επέκταση κοινωνικό λόγο-έργο σε πράξεις κάθαρσης». Σ' αυτό το αβεβαίο, διαχρονικό και ατέρμονο παιχνίδι μεταξύ θεωρίας και πράξης εμπλέκεται και ο θεατής, ο οποίος καλείται να οπαντήσει σε ένα ερωτηματολόγιο, καταρτισμένο και διαμορφωμένο από τους καλλιτέχνες, με στόχο την εξέταση του «κατά πόσο το έργο μπορεί να συμβολίζει σε ένα είδος κάθαρσης με την αριστοτελική έννοια». Αβεβαίο το σποτέ-λεσμο, ωστόσο βεβαία η αναγκαιότητα του αναστοχασμού μέσω της τέχνης.

Έργο του
Olivier Roller

| Γιάννης Κουκουλάς